

Woensdag 8 januari: Hartelijke ontvangst in het priesterhuis van het Focolarecentrum in Tagaytay, waar nog drie priesters van de Focolarebeweging wonen.

Donderdag 9 januari: 'S middags en 's avonds kamer schoongemaakt. Dat was in drie jaar al niet gebeurd.

Vrijdag 10 januari.

In priesterhuis met de priesters meditatie gedaan over Jezus in het midden. 'S middags een cursus gekregen over teaching: communicatie. Heel goed: over ontvangst van de boodschap van de ander, en onderkenning van zijn emoties.

De priesters en seminaristen hebben allebei een eigen dagprogramma waartussen ik steeds moet

kiezen. Prachtige omgeving.

Kratermeer. Het eiland met de krater ligt weer in een groot kratermeer. Op de kraterrand van het grote kratermeer staat ons.

Zaterdag 11 Januari.

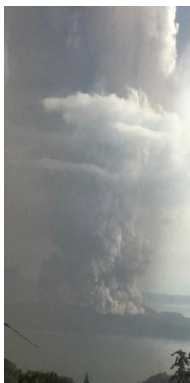
Cursus over Teaching was heel interessant. Het snelle engels vroeg wel veel inspanning.

Het dagprogramma is een voortdurende verrassing, daar er zeker hier in het priesterhuis geen vaste structuur is. Maar omdat ik geen verplichtingen en voorbereidingen heb is het toch wel relaxt.

Zondag 12 januari

De dag begon zo rustig met de H. Mis met een saaie preek. 'S Middags een tricycle genomen voor een paar boodschappen. Maar op de terugweg begon het gedonder: de uitbarsting van vulkaan Taal. Het regende modder. Het licht viel uit.

Eigen foto van de uitbarsting.

's Avonds om 22.00 en 23.00 uur aardbevingen. Om 24.00 uur besloten we te vluchten. We wisten toen we vertrokken niet waarheen. De wegen waren pikdonker, bedekt met een laag modder en de autoruiten en koplampen moesten we voortdurend wassen vanwege de modderregen. Onderweg belden we allerlei kerkelijke instanties en relaties tot we een adres hadden om naartoe te gaan: een seminarie in Manilla.

Op zaterdag 11 januari appte ik aan mijn familie:

Ik ben goed aangekomen op de Filippijnen en hartelijk ontvangen in de Focolaregemeenschap hier. Veel jongeren volgen hier een vormingsjaar in de spiritualiteit van de Focolare.

En het huis ligt hoog op een kraterrand met mooi uitzicht. 1911 was de laatste uitbarsting, dus geen zorgen.

Op zondag 12 januari moest ik melden:

16.00 uur: " De vulkaan op de foto hierboven is zojuist uitgebarsten. Het regent nu modder. Mensen gaan de straat op om foto's te maken. Dus geen paniek. "

Maar 's avonds 24.00 uur:

" Het wordt erger. We gaan evacueren. We hebben het huis verlaten wegens gevaar van aardbeving. Maar ik ben niet ongerust. We zijn nu ver van de vulkaan vandaan. "

13 januari 1.07 uur 's nachts: " We zijn onderweg naar Manilla. We weten nog niet waar we opgevangen worden. In ieder geval veilig."

Overdag: " Halo allemaal,

De foto's van de eruptie nam ik vanuit een driewielige motortaxi. Ik was op weg naar huis toen het begon te regenen. 19.30 uur begon de vulkaan vuur en lava te spuwen. In donkere wolken waren er voortdurende bliksemflitsen. Om 22.00 en 23.00 waren er aardschokken. Om 24.00 uur besloten we zelf te vertrekken. Het gevaarlijkste moment was het wegrijden heuvelop door een laag modder op de weg. De auto slipte voortdurend. Studenten zijn toen de modder opzij gaan vegen.

Na 3 uur langzaam rijden zijn we nu veilig in Manilla in een seminarie aangekomen. Paspoort en pasjes bij me. Kleding en zo achtergelaten. Morgen naar de winkels."

Vanuit Manilla, veilig 70 km. van de vulkaan, die nu in volle hevigheid is uitgebarsten:

Iedereen uit dat gebied is nu geëvacueerd. Hier in Manilla regent het ook as van de vulkaan. De president heeft een vrije dag uitgeroepen: scholen en winkels dicht en straten worden direct weer schoongespoten. Buiten loop ik zoals velen met een mondkapje op. We zijn hier in een seminarie

met 19 studenten vannacht om 3.00 uur aangekomen en hebben in de hal op de grond 'geslapen'. Vannacht hebben we weer bedden.

We blijven zeker op de Filipijnen. Er zijn hier heel veel seminaries met heel veel studentenkamers. Zelfs boven in een winkelcentrum was er een hele grote kerk met dagelijks twee eucharistieeringen. En het huis dat we verlaten hebben is aan de grillen van de vulkaan overgeleverd. Iedereen is weg, behalve de twee honden. Als we niet snel terug kunnen zullen die verhongeren.

Het dak kan instorten als er teveel steen en as op komt, het kan afbranden, het kan instorten door aardbevingen. Niemand kan het voorspellen. Wij zijn in ieder geval op tijd vertrokken.

14 januari:

In Manilla is alles betrekkelijk rustig. Ik moet wel mijn kamer zonder airconditioning delen met een priester die snurkt en alle ramen dicht wil houden. En natuurlijk zijn mijn oordoppen in het vorig huis achtergelaten. Hier kan ik ze ook niet in de winkels vinden.

Wel heel bijzonder is hoe we van alle kanten hulp aangeboden krijgen. Gisteravond kwamen er tassen vol kleding van een seminarie dat onder de studenten voor ons ingezameld had. En gisteren en vandaag werden we op het bisschoppelijk paleis en in een bedevaartkerk uitgenodigd en rondgeleid en kregen we een lunch aangeboden.

15 januari: Terugkijkend zijn we gelukkig op tijd vertrokken. Een nacht later zijn er veel dodelijk verkeersongelukken gebeurd omdat de blubberige wegen onverlicht waren en de koplampen besmeurd met modder en as.

Toen we vertrokken wisten we nog niet waar we heen gingen. Onderweg is er veel gebeld tot we dit seminarie vonden.

Nu is het afwachten of en wanneer we terug kunnen. Het is nog steeds level 4: exploderen van de vulkaan. Ben ik bang geweest? Eerlijk gezegd: nee, helemaal niet. We zijn uit voorzorg vertrokken. Er was op dat moment geen direct levensgevaar. Er was een dreiging en een waarschuwing dat elk moment de vulkaan Taal kon exploderen door de magmadruk. En dat kan nog steeds, maar is nog niet gebeurd. De vulkaan lag op 10 km van ons huis en zag ik dus op grote afstand. We hebben ook geen slachtoffers gezien. Ik vertrouwde helemaal op de Filipijnen in onze groep en de waarschuwingen van de overheid.

Het huis van ons had een blauw dak. De tuin was tropisch groen. Zoals in Holland alles besneeuwd kan zijn, zo is nu alles grijs door de aslaag.

De laatste grote uitbarsting was in 1911, met duizende doden. De laatste, een kleine met alleen rook en as in 1977. Het is dus zeldzamer dan de elfstedentocht.

16 januari: Vandaag kregen we een pakketje nieuwe kleding en toiletartikel cadeau. De evacuatie brengt een uitbarsting van edelmoedigheid teweeg. We kunnen dit arme land rijker verlaten dan we binnengekomen zijn. Er zat zelfs een sportbroek/zwembroek en sporthanddoek bij. Dat komt van pas want we kunnen tafeltennissen met de studenten van een chinees seminarie en zwemmen in een priesterhuis van het aartsbisdom tegenover ons huis.

We kunnen voorlopig niet terug naar Tagaytay.